

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

Η Μαργαρίτα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τή στιγμή εκείνη έφτασε κι' ένας ηλικιωμένος κύριος, συγγενής της κ. ντ' Εστινύ, φημισμένος για την κακή του γλώσσα. Βρήκε λοιπόν κι' αυτός την ευκαιρία για να έπιτεθή κατά του Ροβέρτου και διηγήθηκε, όχι κάποια παλιά ιστορία, όπως οι άλλοι, αλλά έναν τελευταίο έρωτά του. Χθές ακόμη, όπως είπε, τον είχε δη' σέ κάποια έξοχη μ' ένα κορίτσι ωραίο σαν άγγελο, αλλά ντυμένο πολύ απλά... Ήρθε δέ τόσο άπάνω στην ώρα της ή ιστορία του, ώστε όλοι την άκουσαν μ' ένθουσιασμό.

Άλλά, πράγμα παράδοξο, την ώρα που ο κακόγλωσσος κύριος τ' ά διηγόταν αυτά, μιά τρελλή ζήλεια άρχισε να βασανίζει την καρδιά της Μαργαρίτας, ή όποια υπέφερε διπλά: Υπέφερε γιατί ζήλευε κ' υπέφερε γιατί είχε ανακαλύψει πως ζήλευε, πράγμα που της έδειχνε ότι αγαπούσε το Ροβέρτο.

Μιά ώρα τώρα είχαν πη τόσα κακά γι' αυτόν κ' είχε μείνει αδιάφορη. Είχαν μιλήσει για τή δούκισσα και δέν ζήλευε... Και τώρα που μιλούσαν για τον μικρό αυτό, αλλά πρόσφατο, έρωτά του, για τή άσήμαντο αυτό γεγονός, δοκίμαζε όλα τ' μαρτύρια μιάς γυναίκας που προδίδεται στην αγάπη της.

Από φόβο μάλιστα μήπως προδοθή, άποχαίρετ' η συντροφιά κι' έφυγε.

Η κ. ντ' Αρζάκ δέν βέλησε να τή συνοδεύσει. Σκέφτηκε ότι έπρεπε να τή αφήσει να συλλογιστή με τή ησυχία της.

Όταν λοιπόν ή Μαργαρίτα ξαναβρέθηκε στο σαλόνι της, στο σαλόνι εκείνο όπου ο Ροβέρτος της είχε μιλήσει τή πρωί για τόν έρωτά του, ξαναθυμήθηκε όλες τις έναντιον του συκοφαντίες, τόν έρωτά του με τή ωραίο εκείνο κορίτσι κι' ένοιωσε τόν έαυτό της ν' αγανακτηή. Άρχισε τότε να καταριέται τόν αυθάδη αυτόν άνθρωπο που τήν είχε έμπαίξει...

Τί περήφανη όργη!... Άλλά και τί χαρά!... Να μη φοβάται πειά τήν όλεθρία έπίδρασί του!... Αύτη να τόν αγαπήσει;... Μά τόν μισούσε!...

Έτρεμε και δέν μπορούσε να κοιμηθή. Τό αίμα της έβραζε και τ' νεύρα της ταραζόντουσαν... "Ω! αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας άθλιος... Τόν μισούσε! Τόν μισούσε!..."

Τήν άλλη μέρα τή πρωί, κατά τις δέκα, ή καμαριέρα τή μπήκε στην κάμαρή της, φέρνοντας της μιά έπιστολή. Η Μαργαρίτα αναγνώρισε τή γραφικό χαρακτήρα του Στεφάνου κι' ανατρίχιασε.

Η έπιστολή αύτη άρχισε ως εξής:

«Σου ξαναδίνω πίσω τή λόγου σου, Μαργαρίτα...»

Η Μαργαρίτα είχε άπομείνει σαστισμένη

Η νέα γυναίκα νόμισε πως όνειρευόταν κι' αναγκάστηκε να διαβάσει δεύτερη και τρίτη φορά τήν έπιστολή:

«Σου ξαναδίνω πίσω τή λόγου σου, Μαργαρίτα. Τό βλέπω καλά ότι δέν είμαι έξείνος που αγαπάς! Φταίω εγώ που δέν τή κατάλαβα αυτό τόσο καιρό. Είσαι έλεύθερη από κάθε δεσμό με μένα. Γίνε ευτυχισμένη!»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

III

Η Μαργαρίτα επί πολλή ώρα, μετά τή διάβασμα της έπιστολής, είχε άπομείνει έμβρόντητη, σαστισμένη, χαμένη...

Δέν ήξερε τί να σκεφθή και τί να κάνει...

Τέλος έπήρε πέννα και χαρτί κι' έγραψε τ' εξής:

«Αγαπημένο μου Στέφανε,

Μου γράφεις: «Είσαι έλεύθερη... Γίνε ευτυχισμένη!...» Έλεύθερη;... Μά εγώ δέν θέλω να είμαι έλεύθερη... Ευτυχισμένη... Μά δέν μπορώ να είμαι ευτυχισμένη χωρίς έσένα... Τί παράδοξη ιδέα σε βασανίζει... Άλλά, Στέφανε, μονάχα έσένα αγαπώ στον κόσμο, σήμερα μάλιστα περισσότερο από κάθε άλλη φορά για τή γενναότητά σου και τις θλίψεις σου...

Ξαναγύρισε σε μένα, φίλε μου, και θα σου πω τ' πάντα. Μη με αφήσεις πολλή ώρα με τή ανησυχία αύτη και με τήν ιδέα ότι υποφέρεις εξ αιτίας μου.

"Ω! πόση ανάγκη νοιώθω να σε ξαναϊδώ!"

Ο Στέφανος όταν έλαβε τήν έπιστολή αύτη και τή διάβασε, άποφάσισε να υποφέρη τή μαρτύριό του ως τή τέλος...

— Δυστυχισμένη Μαργαρίτα! έλεγε. Νομίζει ότι μ' αγαπά!... Θα τή αφήσω στην ιδέα της αύτη όσο της είνε αναγκαία.

Και ξαναγύρισε κοντά της... Η Μαργαρίτα, μόλις τόν είδε, άρχισε να τόν έπιπλήττη γλυκά γιατί υπέφερε χωρίς λόγο.

— Μη φοβάσαι ότι αγαπώ τόν παράδοξο εκείνο άνθρωπο, τού είπε κατόπιν. Μπορεί να γοητεύη όσους δέν τόν ξέρουν... Μά εγώ τόν ξέρω καλά...

— Μαργαρίτα, της άπάνησε ο Στέφανος, σε είδα τόσο ταραγμένη κοντά του, ώστε με τή δική μου ζήλεψα.

— Ναι, είν' αλήθεια ότι ήμουν ταραγμένη... Τήν αύτη τή λόγου μάλιστα νόμιζα κι' εγώ ότι ή αγαπούσα... Ωστόσο ή ταραχή μου εξηγείται εύκολα... Μάθε ότι ο κ. ντ' Εστινύ δυό χρόνια τώρα διασκεδάει παρακολουθώντας με τόν σου σαν σκιά. Τόν είχα προσέξει πολλές φορές, αλλά, επειδή νόμιζα ότι είνε κάποιος άγνωστος τυχοδιώκτης, ούτε τόν σκεφτόμουν καθόλου. Έξαφνα όμως ανακάλυψα ότι ο άγνωστος λάτρης μου ήταν ο κ. ντ' Εστινύ. Η ανακάλυψις αύτη ήταν φυσικό να με ταράξει. Γι' αυτό τήν έβλεπες να κοκκινίζω κάθε φορά που άκουα τή όνομά του. Άλλά

έπει και κάτι άλλο που πρέπει να σου τή όμολογήσω: Όταν είδα πως αυτός έσωσε τόν Ροβέρτο, έξχασα τ' πάντα κ' έβρασα εύγνωμοσύνη με μ' έβρασε να τόν συμπάθω...

Ένώ ή Μαργαρίτα τ' έβλεπε αυτά, ο Στέφανος ένοιωθε τόν έαυτό του να χλωμιάζει και να παραλύη. Όσο εκείνη προσπαθούσε να τού εξηγήσει τήν άδιαφορία της για τή Ρο-

θέρτο, τόσο αυτός έλεγε μέσα του: «Τόν αγαπάει! Τόν αγαπάει!...»

Καί συγκέντρωσε όλο του τó θάρρος για νά τήν άκούη με άπάθεια.

— Θα τού φερνόμουν πάντοτε με συμπάθεια, εξακολούθησε ή Μαργαρίτα, άν δέν άρχιζε νά μου μιλάη για τόν έρωτά του, για τίς θλίψεις του και για ένα σωρό άλλα φέματα... Γι' αυτό άποφάσισα όριστικά νά τού κλείσω τήν πόρτα μου, πράγμα πού δέν θά μου κάνη τήν παραμικρά άίσθησι. Τώρα τον μισώ, γιατί σέ έκανε δυστυχισμένο... Στέφανε, δέν πρέπει νά τόν ζηλεύης... Μιά γυναίκα πού αγαπιέται από σένα, θά ήταν τρελλή άν θυσίαζε τόν ευγενικό έρωτά σου για τίς ψεύτικες κολακειές του... Στέφανε, πές μου λοιπόν ότι δέν τόν ζηλεύεις;

— Ο Στέφανος δέν θρήκε τή δύναμι νά τής άπαντηση...

— Λοιπόν, άμφιβάλλεις άκόμα; τόν ξαναρώτησε ή Μαργαρίτα. Είσαι πάντα θυμωμένος έναντίον μου;

— "Ω! καθόλου... Άλλά...

— Νομίζεις λοιπόν ότι σέ άπατώ;

— Δέν είμ' έγώ αυτός πού άπατάς...

— Ποιός είνε λοιπόν;

— Ο ίδιος ό έαυτός σου, Μαργαρίτα! φώναξε ό Στέφανος.

— Όλες ή άποφάσεις πού είχε πάρει τόν είχαν έγκαταλείψει μέσα σέ μία στιγμή. Δέν είχε τή δύναμι νά κρατηθί...

— Τόν αγαπάς! τής ξαναφώναζε.

Νόμιζε πώς θά τήν έβλεπε νά άγανακτιή, αλλά ξαφνιάστηκε βλέποντάς τήν νά χαμογελάη.

— Αυτό πιστευα κι' έγώ, τού άπάντησε μ' άφέλεια. Άλλά θά πεισθής και σύ, όπως κι' έγώ, ότι έχεις άδικο.

— Χθές άκόμα, παρατήρησε ό Στέφανος, σου μιλούσε με πάθος και σύ τόν άκουγες...

— Ναι, άπάντησε ή Μαργαρίτα, χθές άκόμα τόν φοβόμουν, αλλά σήμερα... Σήμερα τόν ξέρω και δέν τόν φοβάμαι... "Ας μη τόν συλλογιζώμαστε πειά, Στέφανε.

— Η ζωρότερες διαμαρτυρίες δέν θά έπειθαν τó Στέφανο, άλλ' αυτή ή όμολογία πού φαινόταν γεμάτη ειλικρίνεια, τόν καθησύχασε. Καί για μία φορά άκόμη άνέκτησε τίς έλπίδες του.

— Η Μαργαρίτα άνάγκασε τότε τó Στέφανο νά τής διηγηθί πώς είχε περάσει τó περασμένο θράδυ, νά τής όμολογήση ότι τó γεύμα τού πλοιάρχου Ζεράρ ήταν μία πρόφασις, κι' ότι είχε περάσει τή μισή νύχτα του κόβοντας βόλτες σαν τρελλός στις δεινροστοιχίες τών Ηλυσίων Πεδίων και σχεδιάζοντας νά τής γράψη είκοσι έπιστολές, τή μία πιό τρελλή από τήν άλλη, πού άρχιζαν όλες με τή φράσι: «Σου ξαναδίνω τó λόγο σου πίσω!...»

Καθώς μιλούσαν, ή Μαργαρίτα κύτταζε προσεχτικά τó Στέφανο.

— Θεέ μου! Πόσο είνε καταβεβλημένος! σκέφθηκε.

Τά χαρακτηριστικά τού Στεφάνου είχαν αλλοιωθί... Η δώδεκα ώρες τής ζήλειας του τόν είχαν καταβάλει όσο και μία άρρώστεια ενός μηνός. Τόσο δέ είχε συγκινηθί άπ' αυτό, ώστε θά έδινε και τή ζωή της για νά τόν παρηγορήση. "Ηθελε νά έπανορθώση τó κακό με κάθε τρόπο.

— Στέφανε, τού είπε ξαφνα, μου ήρθε μία ιδέα. Άφóτου βρισκόμαστε στο Παρίσι υποφέρουμε κ' οι δύο... Τί λές, ξαναγυρίζουμε στη βίλλα μου στο Βιλεβαρτιέ... "Ετσι θά μπορέση νά παρευρεθί στο γάμο μας ό άρρωστος πατέρας σου... Θα τούς αφήσουμε όλους έδω... Η μητέρα μου θά φροντίζη για

τόν Γκαστόν και σ' έξη βδομάδες ξαναγυρίζουμε... Τί λές;

— Ο Στέφανος, χωρίς νά ξέρη κι' ό ίδιος γιατί, ένοιωσε μία θανάσιμη θλίψη άκούγοντας τήν πρότασι αυτή, ή όποία θά έπρεπε νά τόν μεθύση από ευτυχία...

Κύτταξε τή Μαργαρίτα με μάτια άνήσυχα και φαινόταν σαν ν' άναρωτιέται: Τί έχει λοιπόν. Νόμιζε ότι άνεκάλυπτε κάποιο τρομερό δυστύχημα πίσω από τήν ευτυχία αυτή... Η Μαργαρίτα, ή όποία ποτέ ούτε για μία ώρα δέν έγκατέλειπε τó παιδί της, τού πρότεινε τώρα νά τó άποχωρισθί επί έξη βδομάδες... Αυτό δέν ήταν καθόλου φυσικό. Κατι έκτακτο συνέβαινε...

— Δέν θέλεις λοιπόν νά φύγουμε για τó Βιλεβαρτιέ; τόν ρώτησε ή νέα γυναίκα με κάποια πικρία.

— Δέν έπιθυμώ νά σ' άποχωρίσω από τόν Γκαστόν, άπάντησε ό Στέφανος δικαιολογώντας τó δισταγμό του.

— Μιλάτε για μένα; ρώτησε ό Γκαστόν, ό όποιός είχε μπη εκείνη τή στιγμή μέσα για νά πάρη κάποιο βιβλίο. Ποιός με θέλει;

— Κανείς, τού άπάντησε ή Μαργαρίτα. Μιλάμε για υποθέσεις... Πήγαινε, θά σέ φωνάξω άργότερα.

— Ο Στέφανος έμεινε ξαφνιασμένος από τόν τρόπο της. "Ηταν ή πρώτη φορά πού φαινόταν νά υποφέρη από τήν θεά τού παιδιού της. "Ω! βέβαια, υπήρχε κάποια μυστική θλίψις στο βάθος τής ψυχής της.

... ..

Πολλοί ξένοι πήγαν νά έπισκεφθούν τήν ήμέρα εκείνη τή Μαργαρίτα. Η κ. ντ' Αρζάκ έφτασε κι' αυτή στη συνηθισμένη της ώρα. "Οπως ό Στέφανος, έτσι κι' εκείνη, καταθρουβήθηκε από τούς παράδοξους τρόπους τής κόρης της. Η έλαχίστη αντίρρησης τήν ένωχλούσε, τά εύρισκε όλα στραβά κι' άνάποδα και τής άρεσε νά σατυρίζη τά πάντα, πράγμα πού για πρώτη φορά τής συνέβαινε.

— Η κ. ντ' Αρζάκ έπήρε κατά μέρος τó Στέφανο και ζήτησε νά μάθη άπ' αυτόν τί συνέβαινε, αλλά κι' αυτός δέν ήξερε τίποτε... Τής είπε μόνον ότι ή Μαργαρίτα τού είχε προτείνει νά φύγουν για τó Βιλεβαρτιέ.

— Είνε καλή ιδέα, είπε ζωηρά ή κ. ντ' Αρζάκ, πρέπει νά φύγετε και νά παντρευτήτε άμέσως.

— Ενώ ή μητέρα τής Μαργαρίτας κι' ό Στέφανος κουβέντιαζαν, είδαν ξαφνα τόν κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί νά διασχίση έντελως γαλήνιος τó μεγάλο σαλόνι, άκολουθώντας τόν υπηρέτη, πού έπρόκειτο νά τόν άναγγείλη.

— Τί τόλμη... Ξαναγύριζε τόσο γρήγορα!... Πίστευε λοιπόν στα δικαιώματά του.

— Ο Στέφανος έπιθυμούσε πολύ νά βρισκεται κοντά στη μητέρα του, όταν εκείνη θά τόν έβλεπε νά παρουσιάζεται μπροστά της, για νά μάθη άν τόν έπρόκειτο νά άποχωρίσει, ή άν ή έπίσκεψις αυτή θά νάν άπρόοπτη, τί έντύπωσι έλάτρευσε... Άλλά ήταν τόσο έπισχυμένος και ήθελε τόσο νά προσβάλη τόν Ροβέρτο, ώστε προτίμησε νά μείνη εκεί πού βρισκόταν.

— Η Μαργαρίτα, βλέποντας τόν κ. ντ' Αρζάκ έγινε χαμογή σαν τó κερί. Τόν υποδέχθηκε με τόση ψυχρότητα και με βλέμμα τόσο άυστηρό, ώστε ο κ. ντ' Αρζάκ ταραχτήκε κι' έχασε τó θάρρος του. Άφóυ τού άπηύθυνε έναν τυπικό χαιρετισμό, γύρισε πρós έναν κύριο με τόν όνομα κουβέντιαζε προηγουμένως και προσποιήθηκε ότι τόν άκούγε με μεγάλη προσοχή.

— "Ας μη τόν συλλογιζώμαστε πειά, Στέφανε!...

(Άκολουθεί)